

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Strus (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Gerard Bieniek

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku T. D.

przy uczestnictwie J. M., K. D., J. D., H. D., Z. D., H. A., K. M., J. P., J. P., R. K.,
Starostwa Powiatu M. i Gminy K.

o zasiedzenie w przedmiocie skargi J. M.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu
Rejonowego w M. z dnia 28 sierpnia 1996 r., sygn. akt I Ns (...) po rozpoznaniu w Izbie
Cywilnej na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 kwietnia 2005 r., kasacji wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 8 grudnia 2003 r., sygn. akt V Ca (...),

oddala kasację.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia sądu rejonowego, który postanowieniem z 10 lipca 2003 r. wznowił postępowanie zakończone prawomocnym postanowieniem z 28 sierpnia 1996 r. (sygn. I Ns (...)) i w wyniku rozpoznania sprawy z wniosku T. D. o zasiedzenie nieruchomości, stwierdził nabycie przez wnioskodawczynię własności nieruchomości położonej w K., oznaczonej w ewidencji gruntów nr (...) /3 o pow. 0,0282 ha i (...) /2 o pow. 0,0004 ha.

W uzasadnieniu sąd wskazał, że spór dotyczy pasa gruntu między nieruchomością oznaczoną jako działka nr (...) a nieruchomością wnioskodawczynie użytkowanej jako droga powszechnego korzystania (ulica A.) pochodzącego z pierwotnych nieruchomości: poprzedników prawnych J. M., tj. C. T. i spadkobierców jej

męża oraz z nieruchomości A. i M. G. – poprzedników prawnych T. D. Pas gruntu, o którym mowa nie ma uregulowanego stanu prawnego. W postępowaniu o zasiedzenie zakończonym w 1996 r. nie brali udziału zainteresowani ze strony T. ani J. M. nie będący wówczas jeszcze właścicielem działki nr (...). Dlatego był on legitymowany do wniesienia skargi o wznowienie postępowania. Nowe, mniej korzystne dla T. D. postanowienie zapadło na podstawie przeprowadzonych dowodów i odpowiada ustalonemu odmiennemu stanowi posiadania.

W kasacji wnioskodawczyni skarżąca wskazała jako podstawę:

naruszenie art. 524 § 2 k.p.c. polegające na bezpodstawnym uznaniu J. M. za zainteresowanego mimo niedostatków skargi w zakresie sprecyzowania na czym polegało naruszenie jego praw,

naruszenie art. 412 § 1 k.p.c. przez zniesienie całego postępowania i zmianę prawomocnego postanowienia,

nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji w zakresie wszystkich jej zarzutów (art. 378 § 1 k.p.c.).

Skarżąca wносиła o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz postanowienia Sądu Rejonowego w M. z 10 lipca 2003 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kodeks określa mianem zainteresowanego każdą osobę, której praw dotyczy wynik postępowania (art. 510 § 1 k.p.c.). Ogólne sformułowanie usprawiedliwia szeroką wykładnię tego pojęcia, tym bardziej, że prawomocne postanowienia w sprawie o zasiedzenie jest skuteczne erga omnes (art. 610 § 1 k.p.c.). Dlatego przymiot zainteresowanego ma nie tylko osoba pretendująca do własności tej samej nieruchomości (zainteresowany bezpośrednio) ale i osoba, której prawa lub sytuacja faktyczna – doniosła prawnie (np. posiadanie) pozostają w związku z przedmiotem postępowania. Wnosząc skargę o wznowienie postępowania, J. M. powoływał się na współposiadanie pasa drogowego określanego mianem ul. A., co uzasadniało status osoby zainteresowanej w sprawie. Według dokonanych przez sąd ustaleń pas gruntu oddzielający nieruchomości wnioskodawczyni i skarżącego o wznowienie postępowania został utworzony z tychże nieruchomości i przeznaczony oraz wykorzystywany jako droga dojazdowa przez mieszkańców na tym obszarze. Likwidacja jego znacznej części, szerokości ok. 3 m zmienia stan faktyczny i bezpośrednio wpływa na korzystanie z prawa własności nieruchomości znajdujących się przy tej drodze (potrzeba ustanowienia drogi koniecznej). Dlatego nabywca nieruchomości położonej przy spornym pasie

drogowym, którego poprzednicy nie byli uczestnikami postępowania może wnieść skargę o jego wznowienie. Trafnie skarżący wywodzi, że interes J. M. wynika z nabycia działki nr (...) i w tym uprawnieniu się konkretyzuje, jednak pomija twierdzenia skarżącego co do posiadania pasa gruntu, o którego zasiedzenie zabiega T. D. Okoliczności te nie pozwalają na przestrzenne ograniczenie interesu w żądaniu wznowienia postępowania, mimo sformułowania zawartego w skardze o oddalenie wniosku w części dotyczącej terenu należącego do ulicy A. Istnienie podstawy wznowienia określonej w art. 524 § 2 k.p.c. nakazuje, zgodnie ze zdaniem drugim tego przepisu, stosować przepisy o wznowieniu postępowania z powodu pozbawienia możliwości działania, czyli w odniesieniu do okoliczności sprawy art. 401 pkt 2 k.p.c.

Zarzucając naruszenie art. 412 § 1 k.p.c. skarżąca zmierza do wykazania, że sąd winien był dokonać wznowienia postępowania w odniesieniu do części nieruchomości. Zapatrywanie takie byłoby prawidłowe w razie złożenia skargi w procesie, zwłaszcza dotyczącym świadczenia podzielnego. W postępowaniu nieprocesowym pierwiastek publiczny jest wydatniej eksponowany. Znajduje to odbicie w zmniejszonym zakresie związania sądu żądaniem wnioskodawcy. Jeśli chodzi o zasiedzenie oznacza to kompetencje do określenia przedmiotu zasiedzenia stosownie do wyników postępowania (por. postanowienie SN z 10 stycznia 2002 r., I CZ 194/01 niepubl.) w sposób wiążący również osoby, które nie były uczestnikami postępowania. Stosowanie przepisów o wznowieniu postępowania z powodu pozbawienia możliwości działania zainteresowanych wymagało przeprowadzenia ponownie postępowania z ich udziałem. Sąd orzekający nie był w takim wypadku związany zakazem ustanowionym w art. 384 k.p.c., dlatego w wyniku wniesienia i uwzględnienia w całości skargi o wznowienie mógł wydać orzeczenie niekorzystne dla skarżącego albo dla wnioskodawczynie (postanowienie SN z 19 listopada 1998 r., sygn. III CKN 28/98, niepubl). W rozpoznawanej sprawie zmiany dotyczyły kształtu i powierzchni nieruchomości określonej przez T. D. we wniosku jako działka nr (...). Rozstrzygnięcie to nie narusza wskazanego przepisu skoro skarżący domagał się wznowienia postępowania dotyczącego stwierdzenia zasiedzenia tejże nieruchomości.

Innych uchybień zarzucanych zaskarżonemu postanowieniu dotyczących naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. skarżąca nie precyzuje w sposób pozwalający na wyodrębnienie dodatkowej podstawy kasacji. Nie znajdując usprawiedliwionych podstaw kasacji Sąd Najwyższy.

Z przytoczonych wyżej względów, na podstawie art. 393¹² k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.